

# WYROK

<b>Sygn. akt</b>	<b>W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ</b>	<b>III AUa 434/13</b>
Dnia <b>21 sierpnia 2013 r.</b>		

**Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

	Przewodniczący:	<b>SSA Irena Mazurek (spr.)</b>
	Sędziowie:	<b>SSA Urszula Kocyłowska</b> <b>SSA Alicja Podczaska</b>
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **21 sierpnia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **S. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

**o rentę inwalidy wojskowego**

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu**

z dnia **26 marca 2013 r.** sygn. akt **III U 1418/12**

**o d d a l a apelację.**

**Sygn. akt III AUa 434/13**

## UZASADNIENIE

**wyroku z dnia 21 sierpnia 2013r.**

**Decyzją z dnia 16 listopada 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy S. W. przyznania prawa do renty inwalidy wojskowego ,dochodzonego wnioskiem z dnia**

**10 września 2012r. w trybie przepisów ustawy z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 101, poz. 648 ze zm.).**

Powołując w podstawie prawnej decyzji

art.9 w/w ustawy organ rentowy stwierdził, że w świetle orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 13 listopada 2012r. wnioskodawca nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia , skoro uznany został za zdolnego do pracy.

**Wnioskodawca S. W. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu.** W odwołaniu z dnia 26 listopada 2012r. wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji, poprzez przyznanie mu prawa do renty inwalidy wojskowego i to na stałe

( w związku ,albo bez związku ze służbą) zarzucił , że dokonana przez organ rentowy ocena stanu jego zdrowia jest nieprawidłowa , bowiem występujące u niego schorzenia ( głównie ze strony narządu ruchu ) ,stopień ich nasilenia ,czynią go niezdolnym do pracy. Jednocześnie odwołujący, opisując dotychczasowy , bezskuteczny , przebieg jego starań o rentę wojskową ( począwszy od 2002r.) podkreślał ,że zalecenia zwarte w kasatoryjnym wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 30 czerwca 2004r. sygn. akt III AUa 425/04 nie zostały przez ZUS wykonane , a w kolejnym postępowaniu sądowym jakie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Tarnobrzegu pod sygn. akt III U 1482/05 , bezzasadnie nie dopuszczono do kontroli instancyjnej niekorzystnego dla niego wyroku , przez przyjęcie nieopłacenia apelacji w sytuacji, gdy uprzednio nie otrzymał wezwania do uiszczenia tej należności.

**W odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 grudnia 2012 r. ,pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ,wnosił o oddalenie żądania wnioskodawcy z tego samego względu, jaki powołany został w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.** Jednocześnie pozwany organ rentowy ,w uzupełnieniu podstawy prawnej swego rozstrzygnięcia ,wskazywał dodatkowo na art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 101, poz. 648 ze zm.).

**Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu ,po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy S. W., wyrokiem z dnia**

**26 marca 2013r. ( sygn. akt III U 1418/12) oddalił odwołanie.** Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca S. W. ur. (...) – z zawodu technik budowlany- w okresie od 26 października 1988r. do 26 lipca 1989r. odbywał zasadniczą służbę wojskową, z której został zwolniony jako czasowo niezdolny do jej pełnienia ( na okres 12 miesięcy) ,a następnie przeniesiony do rezerwy , przy zmianie kategorii

z A1 na A3. Przed powołaniem do odbycia służby wojskowej wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu w Urzędzie (...) w T. na stanowisku referenta ( zatrudnienie od 15 października 1987r.) do którego powrócił zajmując stanowisko starszego referenta . Stosunek pracy uległ rozwiązaniu z dniem 31 lipca 1990r. Kolejne zatrudnienie odwołującego miało miejsce w latach 1996 -1999 i wiązało się z pracą na stanowisku inspektora ,początkowo w Urzędzie (...) w T. a następnie w (...) Urzędzie (...) w R.. W latach 2000-2004 ( dokładnie od 16 lipca 2000 r. do 31 lipca 2004r. ) S. W. pobierał rentę okresową z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W okresie pobierania tego świadczenia po raz pierwszy wystąpił w dniu

13 listopada 2002r. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty wojskowej .Pozwany organ rentowy decyzją z dnia 17 stycznia 2003r. odmówił wnioskodawcy prawa do tak określonego świadczenia, przyjmując, że jakkolwiek jest on niezdolny do pracy to jednak niezdolność ta nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. Sąd Okręgowy

w Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 23 lutego 2004r.sygn.akt III U 284/03 potwierdził prawidłowość stanowiska ZUS, nie mniej jednak Sąd Apelacyjny w Rzeszowie , po rozpoznaniu apelacji odwołującego , wyrokiem z dnia 30 czerwca 2004r. sygn. akt III AUa 425/04 uchylił to orzeczenie , podobnie jak poprzedzającą go decyzję ZUS ,kierując sprawę do ponownego rozpoznania przez organ rentowy . Skutkiem zaś w/w wyroku Sądu Apelacyjnego była kolejna decyzja

ZUS z dnia 7 listopada 2005r. odmawiająca S. W. prawa do renty wojskowej , tym razem przy przyjęciu ,że jest on zdolny do pracy. Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu ,który rozpoznawał odwołanie wnioskodawcy od tej decyzji , wyrokiem z dnia 12 października 2006. sygn. akt III U 1428/05 oddalił odwołanie , potwierdzając w swoich ustaleniach ( poczynionych w oparciu o zgodne opinie biegłych lekarzy ),że odwołujący zachowuje zdolność do pracy odpowiadającej jego kwalifikacjom zawodowym. Apelacja wnioskodawcy od tego orzeczenia została zaś prawomocnie odrzucona wobec nieopłacenia tego środka zaskarżenia. Toczone następnie przed organem rentowym postępowanie o rentę z ogólnego stanu zdrowia ,zakończyło się odmowną decyzją ZUS z dnia 15 maja 2007r. Kolejny zaś wniosek o ustalenie prawa do renty inwalidy wojskowego został przez S. W. złożony w dniu 10 września 2012r. skutkując-zaskarżoną w niniejszym postępowaniu – ponowną odmowną decyzją ZUS z dnia 16 listopada 2012r. , opartą na zgodnych orzeczeniach Lekarza Orzecznika z dnia 24 października 2012r. i Komisji Lekarskiej Zakładu z dnia 13 listopada 2012r. o utrzymującej się u wnioskodawcy zdolności do wykonywania zatrudnienia . Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dowód z łącznej opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i ortopedii i rehabilitacji ( opinii głównej jak i uzupełniającej) -mający na celu weryfikację oceny stanu zdrowia wnioskodawcy z postępowania administracyjnego przed organem rentowym – pozwolił z kolei Sądowi Okręgowemu w Tarnobrzegu , na poczynienie w sprawie zasadniczego ustalenia o zdolności do pracy S. W. . Jak podkreślił bowiem Sąd I instancji -opierając się w zupełności na wyżej powołanych opiniach biegłych (uznając tym samym dowód ten za w pełni miarodajny, przy podkreśleniu fachowości biegłych , zupełności ich opinii a także faktu ,iż sam odwołujący uznał, ich dobór za dostateczny do oceny stanu jego zdrowia z uwagi na schorzenia narządu ruchu jako zasadnicze w uznaniu jego niezdolności do pracy i to w związku z warunkami służby wojskowej ) , choć u S. W. występują: boczne skrzywienie kręgosłupa , niestabilność rotacyjna kolana lewego, a także choroba zwyrodnieniowa kręgosłupa , to jednak w aktualnym stopniu ich zaawansowania nie upośledzają one w sposób istotny zdolności do pracy wnioskodawcy. Choroba zwyrodnieniowa jest bowiem w okresie pełnej remisji objawów , zachowana została również pełna wydolność chodu ,

a skrzywienie kręgosłupa nie powoduje objawów neurologicznych. Równocześnie – w ślad za stanowiskiem biegłych-Sąd Okręgowy zauważał – odnosząc się tym samym do zarzutów odwołującego o sprzeczności stanowiska biegłych ze stwierdzoną przez Lekarską Komisję (...) w 1989r. jego czasową niezdolnością do służby ,że stwierdzenie powyższego nie można utożsamiać z niezdolnością do pracy w rozumieniu przepisów ustawy emerytalno-rentowej , niezależnie od tego ,iż na chwilę obecną wnioskodawca zachowuje zdolność do pracy. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał żądanie odwołania za nieuzasadnione,

a zaskarżoną decyzję ZUS za trafną i odpowiadającą prawu, dzieląc w ocenie prawnej sprawy pogląd pozwanego organu rentowego o niespełnieniu przez wnioskodawcę S. W. zasadniczej przesłanki nabycia prawa do renty inwalidzkiej wojskowej, przewidzianej w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 101, poz. 648 ze zm.) .

W podstawie prawnej wyroku ,oprócz wyżej wskazanego przepisu prawa materialnego, powołany został art. 477<sup>14</sup> § 1 kpc.

**Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu z dnia 26 marca 2013r. zaskarżony został przez wnioskodawcę S. W. .** W apelacji z dnia 15 kwietnia 2013r. (v. k-42-43) wnioskodawca , wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku ,poprzez przyznanie mu prawa do renty inwalidy wojskowego , raz jeszcze podnosił ,że w świetle przebiegu całego dotychczasowego postępowania o to świadczenie – uprzednich wyroków sądowych i postąpień ZUS- prawo to mu przysługuje . Tu w szczególności bowiem skarżący zauważał ,że początkowe uznanie go za częściowo niezdolnego do pracy nawet bez związku ze służbą winno było skutkować przyznaniem renty wojskowej – przy powołaniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 sierpnia 1978r. II KRN 69/78 OSNC 1979/2/39, niezależnie od tego ,że nieprawidłowe było dalsze ustalenie o jego zdolności do pracy potwierdzone w postępowaniu sądowym zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 12 października 2006r. sygn. akt III U 1428/05 , który – bez jego winy a wyłącznie na skutek nieprawidłowych działań sędziego referenta – nie doczekał się kontroli instancyjnej.

**Pozwany organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji wnioskodawcy.**

**Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ,rozpoznając apelację wnioskodawcy S. W. zważył, co następuje;**

Wniesiony przez wnioskodawcę środek odwoławczy nie może wywrzeć pożądanego skutku.

Wbrew bowiem zarzutom skarżącego , wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Tarnobrzegu z dnia 26 marca 2013r. jest- w ocenie tu. Sądu- wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Wobec wciąż ponawianych ze strony odwołującego zarzutów co do uchybień w procedowaniu w poprzednich postępowaniach dotyczących ustalenia jego prawa do renty wojskowej , tak przed organem rentowym jak i Sądem Okręgowym w Tarnobrzegu rozpoznającym sprawę pod sygn. akt III U 1482/05 , należy stanowczo już na wstępie stwierdzić ,że powyższe nie może być przedmiotem kontroli instancyjnej tut. Sądu w niniejszym postępowaniu , bo ta ogranicza się wyłącznie do oceny legalności kolejnej decyzji ZUS z dnia 16 listopada 2012r. odmawiającej skarżącemu prawa do tak określonego świadczenia ,jak i prawidłowości zapadłego wskutek wniesionego od niej odwołania ,wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia

26 marca 2013r. ( tu jedynie marginalnie zauważyć przyjdzie – co przemilcza już odwołujący- , że odrzucenie jego apelacji w poprzednim postępowaniu w sprawie

o sygn. akt III U 1482/05 Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu było poddane kontroli tut. Sądu ,który postanowieniem z dnia 23 stycznia 2007r.sygn.akt III AUz 9/07, oddalił zażalenie wnioskodawcy). Równocześnie zupełnym nieporozumieniem jest podnoszenie przez apelującego kwestii związku inwalidztwa lub jego braku ze służbą wojskową dla przyznania prawa do dochodzonej renty ( przy powołaniu ,podzielanej

w zupełności przez tut. Sąd linii orzeczniczej Sądu Najwyższego dotyczącej tej problematyki ), skoro aby czynić tego rodzaju rozważania , mające skutek wyłącznie

w zakresie samej wysokości świadczenia – art.36 ustawy z dnia 29 maja 1974r.

o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 101, poz. 648 ze zm.)- należy uprzednio przesądzić ,że przede wszystkim aktualnie występuje niezdolność do pracy ,a następnie ,że powstała ona

w okresie objętym ochroną ubezpieczeniową tj. w okresie pełnienia służby wojskowej względnie w ciągu trzech lat od zwolnienia z tej służby , tak jak przewiduje to wprost art.30 ust.1 wyżej powołanej ustawy. Tymczasem w niniejszym postępowaniu , zarówno pozwany organ rentowy jak i sąd rozpoznający odwołanie zgodnie wykluczyli istnienie po stronie wnioskodawcy zasadniczej przesłanki nabycia prawa do omawianego świadczenia jaką jest niezdolność do pracy ( inwalidztwo) ,a to ustalenie

w świetle wyników zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jawi się jako

w pełni prawidłowe. Dokonana bowiem przez Sąd Okręgowy we wskazanym zakresie ocena dowodów nie jest oceną dowolną, ale mieszczącą się w granicach oceny swobodnej o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc. mający swe pełne zastosowanie, także do oceny dowodu z opinii biegłych na jakim oparł się w swoim rozstrzygnięciu Sąd I instancji . Sąd ten dzieląc bowiem zgodne konkluzje biegłych o braku podstaw do uznania odwołującego za niezdolnego do pracy, miał na względzie te wszystkie wypracowane w orzecznictwie sądowym kryteria oceny tego dowodu, które przemawiają za przyjęciem jego miarodajności (bliżej o tych kryteriach w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300, 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996r., nr 7, poz. 103, czy 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98, OSN 2001, nr 4, poz. 64). I tak zauważyć przyjdzie, że biegli dysponowali wiadomościami specjalistycznymi, niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla sprawy (dobór biegłych lekarzy był dostateczny ,bo uwzględniał zasadnicze występujące u skarżącego schorzenia , co zresztą przyznane zostało wprost przez samego wnioskodawcę na rozprawie w dniu

12 lutego 2013r. - v. e-protokół 00:10:00 oraz 00:26:47) , a z kolei wydanie opinii poprzedzone zostało dogłębną analizą dostępnej dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonym z odwołującym wywiadem i jego badaniem przedmiotowym. Biegli nadto w wyczerpujący sposób uzasadnili swoje stanowisko, o braku podstaw do uznania S. W. za niezdolnego do pracy , poprzez odnotowanie ,iż pomimo występujących u niego schorzeń , narząd ruchu jest

w pełni wydolny . Za uznaniem miarodajności omawianego dowodu osobowego przemawiał także fakt wyjątkowej jednomyślności w ocenie stanu zdrowia wnioskodawcy. Dość bowiem powiedzieć ,że w całym postępowaniu ( włączając w to postępowanie przed ZUS), aż 6 lekarzy uznało S. W. za aktualnie zdolnego do wykonywania pracy odpowiadającej jego kwalifikacjom zawodowym. Wszystko to razem prowadzić więc musi do podzielenia w postępowaniu odwoławczym zarówno ustalenia Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu, o zdolności do pracy S. W., jak i w konsekwencji dokonanej przez ten Sąd oceny prawnej sprawy, sprowadzającej się do stwierdzenia, że po stronie wnioskodawcy nie wystąpiła zasadnicza przewidziana w art. 30 ust.1 ustawy z dnia 29 maja 1974r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r., Nr 101, poz. 648 ze zm.) przesłanka nabycia prawa do renty inwalidy wojskowego .

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów –z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych- na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

**(...):**

1. (...),
2. (...)
3. (...)